

Σήμερον βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ μαντεύσωμεν κατὰ τίνα τρόπον ὁ μαγνητισμὸς τῶν πλανητῶν καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς θὰ ἠδύναντο νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἐν τῇ μεταξύ τῶν ἀστέρων ἐπικοινωνία. Ἀπέχομεν εἰσέτι πολὺ ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου. Ἀλλὰ καὶ ὁ βάτραχος τοῦ Γαλβάνη ἀπέιχε πολὺ ἀπὸ τὴν συσκευὴν τοῦ Μόρσου, καὶ ἡ διὰ συρμάτων τηλεγραφία δὲν ἦτο ὀλιγώτερον μεμακρυσμένη τῆς ἀνευ συρμάτων. Μεταξὺ τοῦ τηλεφώνου καὶ τοῦ φωτοφώνου ὑπάρχει ἄβυσσος.

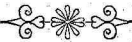
Ἄλλ' οἱ ἀναγνώσταί μου δὲν γνωρίζουσιν ἤδη ὅτι μεγαλοφυσεὶς ἐφευρέται, ὡς ὁ Graham Bell, ὁ Cornu, ὁ Mercadier καὶ ἄλλοι, κατώρθωσαν νὰ τηλεγραφήσωσι δι' ἀπλῶν ἀκτίνων φωτός, ἐφαρμόζοντες τὰς θανμασίας ιδιότητος τοῦ σεληνίου; Δὲν ἐξευρέθησαν μέχρι τοῦδε διάφορα εἶδη φωτοφώνων, φωτοηλεκτροφώνων, θερμομαγνητοφώνων, ἀκτινοφώνων καὶ ἄλλων τοιούτων ἐφευρημάτων; Καὶ πάντα ταῦτα εἶναι ἀναμφιβόλως αἱ πρῶται ἀρχαί, τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς νέας τέχνης, ἣτις βασιζέται ἐπὶ τῆς ιδιότητος τοῦ σεληνίου, τῆς ἀνακαλυφθείσης πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν, τῷ 1873.

Βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς μεταξύ ἀστέρων συγκοινωνίας δὲν θὰ λυθῆ λίαν προσεχῶς καὶ πολλοὶ αἰῶνες, ἀναμφιβόλως, θὰ παρέλθωσιν εἰσέτι, πρὶν ἢ οἱ ἄνθρωποι δυνηθῶσι νὰ σκεφθῶσι σπουδαίως περὶ τοιούτου σχεδίου. Ἀλλὰ θὰ κατορθωθῆ ἴσως ἡμέραν τινά, διὰ τινὸς ἀνακαλύψεως νέας καὶ ἀπροσδοκῆς του. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα τῆς ἀνακαλύψεως τῆς χημικῆς συστάσεως τῶν ἀστέρων εἶχε κηρυχθῆ ὡς ἄτοπος καὶ παράλογος ὑπὸ τοῦ Auguste Comte καὶ ὑπὸ σοφωτάτων

ἀνδρῶν ὀλίγα μόνον ἔτη πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς φασματοσκοπικῆς ἀναλύσεως, ἣτις αἰφνης κατεβίβασεν ἡμῖν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὴν λαμπρὰν ταύτην ἀποκάλυψιν. Ἡ ὕαλος εἶνε θαῦμα· πρὶν γίνῃ γνωστή, οὐδεὶς ὑπέπτευε τὸ παραμικρὸν οὔτε ἐκ τῆς ἀστρονομίας οὔτε ἐκ τῆς μικρογραφίας. Ἡ ἠλεκτρικὴ τηλεγραφία εἶνε ἕτερον θαῦμα, ὅπερ μετέβαλε τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου. — Κ' ἔπειτα, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχωσι μεταξύ τῶν ἀνθρωπίνων γενῶν, τῶν κατοικούντων τοὺς πλανήτας, ψυχικοὶ δεσμοί, ἀγνωστοὶ ἡμῖν εἰσέτι;

Δὲν εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ διανοητικὴ δύναμις εἶνε λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου, ἣτις ἀφανίζεται μετ' αὐτοῦ. Ἡ ψυχολογικὴ φυσιολογία δὲν ἠδυνήθη εἰσέτι νὰ ἐξηγηθῆ πῶς ἡ οὐσία τοῦ ἐγκεφάλου, ἡ ὕλη, δύναται νὰ παράγῃ συλλογισμούς. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δύναται νὰ εἶνε ἀόρατος δύναμις, προσωπικὴ, προσκαίρως συνδεδεμένη μὲ τὴν ζωὴν, ἐπιζῶσαν τῷ σώματι καὶ μεταβαίνουσαν εἰς ἄλλους κόσμους. Μία τοιαύτη ὑπόθεσις δὲν εἶνε καθόλου παράλογος αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, οὐδὲν μᾶλλον παράλογος τῆς ἰδέας ὅτι εἶνε δυνατὴ ψυχικὴ συγκοινωνία μεταξύ δύο κατοίκων δύο διαφόρων κόσμων. Αὐτὸς θὰ ἦτο βεβαίως ὁ ἀριστος τρόπος τῆς συγκοινωνίας καὶ τῆς συνεννοήσεως. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ σπουδὴ τῶν ψυχικῶν δυνάμεων δὲν εὐρίσκεται εἰσέτι εἰς τὰ πρῶτα αὐτῆς στοιχεῖα;

Εὐρισκόμεθα εἰσέτι εἰς τὸν προδάλαμον τῆς γνώσεως τοῦ σύμπαντος. Δὲν πρέπει νὰ πιστεύωμεν ὅτι εἶναι χιμαιρικὴ ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ προχωρήσωμεν ἡμέραν τινά πρῶτωτέρω! Excelsior!

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἐρμάννου Χαίβεργ.

(Συνέχεια.)

Ἐπὶ τέλους ἀναψε τὸ φῶς καὶ ἔσπευσεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο τὰ τέκνα τῆς. Ἐνθυμηθεῖσα δὲ αἰφνης τὰ τέκνα τῆς ἤρχισε πάλιν νὰ σκέπτεται περὶ τῆς διαθήκης τοῦ Καῖῦ, καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς. — Ἄν ὁ Καῖῦ, ὁ συζυγὸς τῆς, ἀπέθνησκεν, τότε αὐτὴ ἐξ ἀπαντος θὰ ἐκληρονόμει τὰ πάντα! Καὶ ἐν μέσῳ τῆς ἀβεβασίας καὶ ἀμφιβόλου ταύτης ἐλπίδος, ἀπέναντι τῆς ὁποίας καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἐτρόμαξε, κατέλαβον αὐτὴν παραδόξως πῶς ἀνησυχία καὶ μέρμναι ὑπὲρ τοῦ συζύγου τῆς. Ἡ δύναμις τῆς συνθηεῖας ἀνέλαβε τὰ δικαῖά τῆς καὶ ἐξήλειψε πάλιν διὰ τινὰς στιγμὰς πᾶν νέον, ἀνφμαλον καὶ ἀνόσιον ἐκ τῆς ψυχῆς αὐτῆς.

Καὶ ἡ φροντίς αὐτῆ διήρκεσεν. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου βαδίζουσα ἀψοφητῆ, φθάσασα δὲ εἰς τὴν κλιμακὰ ἠκροάσθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, εἶρε τὸν διάδρομον φωτιζόμενον καὶ κατέβη μετὰ προφυλάξεως.

Ἄλλ' ὅτε ἠτοιμάζετο ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἀνεώχθη ἡ ἐξώθυρα ταχέως καὶ ἐνεφανίσθη αἰφνης ὁ Καῖῦ ἐνώπιον τῆς γυναικὸς.

Ἰσχυρὰ κραυγὴ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς. Τὸ κηρίον ἔτρεμεν εἰς τὰς χεῖράς τῆς, καὶ ὡς ὑπὸ φοβεροῦ τινος φαντάσματος ἐκπλαγεῖσα ἀπιθοχώρησε κλονουμένη. Ὁ Καῖῦ ἦτο κάτωχρος, τὰ ἐνδύματά του γεράτα κονιορτόν, ἡ γενειὰς του ἀκατάστατος καὶ τὸ βλέμμα του ἄγριον καὶ ἀτενές.

Ἦδη δὲ ἐκινήθη κλονουμένως καὶ ἐστηρίχθη εἰς τὸν τοῖχον. Τὸ μαστίγιον ἐξέπεσεν ἐκ τῆς χειρὸς του. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, δίδῃ ἐφαινετο ἔτοιμος καὶ πέση ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

«Καῖῦ! Καῖῦ! Πρὸς θεοῦ! Τί ἔχεις; Τί συμβαίνει;» Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς αἱ κραυγαὶ αὐταὶ τοῦ φόβου

καὶ τῆς φροντίδος ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ στόματός τῆς. Μήπως ἡ θεὰ τῶν παιδίων ἐμάλαξε τὴν καρδίαν τῆς καὶ διήγειρεν ἐν αὐτῇ εὐγενέστερα καὶ τρυφερότερα αἰσθήματα, ἢ ἦτο ἡ συνθήεια, ἣτις εἶνε ἰσχυρότερα παντὸς ψυχικοῦ πάθους;

Ἄλλ' ὁ Καῖῦ δὲν ἐδίδεν ἀκρόασιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας, ἀλλ' ἔκειτο ἐκεῖ ὡς ἐτοιμοθάνατος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κεκλεισμένοι, ἡ ἀναπνοὴ του δύσκολος.

«Καῖῦ! Καῖῦ! ἐφώναζεν ἡ γυνὴ. »Μή μου πεθάνης, Καῖῦ, — ἀκουσέ με!»

Ἦδη ἀνέωξε τὰ βλέφαρα — ἄσπῳ μόνον, ὡσεὶ τῷ ἐπροξένει ἄρρητον ἄλγος. καὶ εἶτα πάλιν τὰ ἐκλείσεν, ὡς ἀποθνήσκων.

Μετὰ τὰ περιγραφέντα γεγονότα παρήλθον δύο ἔτη. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐξῆ εἰσέτι ἐν Δρόννιγχοφ ὡς οἰκοδέσποινα, ὁ Καῖῦ περιεπάτει ὡς πρότερον διὰ τῶν λειμῶνων καὶ τῶν ἀγρῶν του, εἰργάζετο, ἐκράτει τὴν ἀλληλογραφίαν του μὲ τὴν ἐν Λονδίνο φάρμακον, μετέβαινεν ἐπιπλοῦς εἰς τὴν πόλιν, προήδρευεν ὠφελίμων συλλόγων, ἐπαίξε ζατρίκιον, παρηκολούθει πάντα τὰ νέα ἐν τῇ πολιτικῇ, τῇ τέχνῃ καὶ τῇ ἐπιστήμῃ καὶ ἐξηκολούθει νὰ εἶνε οἶος καὶ πρότερον πρὸς τοὺς περιστοιχιζόντας αὐτὸν καὶ πρὸς τοὺς φίλους του.

Καὶ ὁ Βόμστωφ κατέφκει ἤδη ἐν ἔτος καὶ δέκα μῆνας ἐν τῷ πύργῳ, ἀνεγίνωσκεν, ἐμελέτα, ἐκάπνιζε, περιεπάτει εἰς τὸ δάσος, μετέβαινε μετὰ τοῦ ἐπιστάτου εἰς τὴν πόλιν καὶ διεσκέδαζεν, ὡς πρότερον, τοὺς ἀκούοντας αὐτὸν μὲ τὴν κυκλικὴν του φιλοσοφίαν. Ἀλλὰ δὲν ἐφόρει πλέον τὴν προτέραν του στολὴν οὔτε τὰ ὑψηλά του ὑποδήματα, ὁ δὲ μικρὸς του ὑπηρέτης ἐμεινεν εἰσέτι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του.

Καὶ οἱ κύριοι τοῦ Δρόννιγχοφ, ὁ Καῖῦ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ,

ΕΡΙΣ ΕΝ ΤΗ ΑΥΛΗ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΣ. Κατὰ τὴν ἑλαιογραφίαν τοῦ J. Bartnek.

εφαινότο ως πρότερον και ως πάντοτε απαλαβόντες ηρεμον ευδαιμονίαν και ζώντες εν αρμονία άταράχω. 'Η ευτυχία δέ αυτή ωφείλετο αναμφιβόλως εις τόν Βόμιστωρφ.

Εις τούτο όμως συνετέλεσε και η ασθένεια του Καϊϋ, δι' ης προσελήθη η παντελής ρήξις μεταξύ αυτού και της συζύγου του. 'Εν τούτοις όμως ουδέποτε πλέον επανήλθεν η αρχαία θερμότης μεταξύ των συζύγων. 'Η άφοσίωσις, μεθ' ης η Κλεμεντίνα 'Ιουλία περιεποιείτο και έδεράπευε τόν άσθενούντα σύζυγον της, επήνεγκεν οδόν τήν Ιασιν αυτού εκ του σφοδρού πυρετού, του προκληθέντος πιθανάτα εκ της υπερμέτρου ψυχικής ταραχής, αλλά και διήγειρεν εν αυτώ πραότερα και τρυφερότερα αισθήματα, δι' ών άπεσοβήθη ταχέως η ιδέα του χωρισμού. 'Ο Καϊϋ άμα συνελθών εκ του πυρετού και αναλαβών την πλήρη αυτόν συναισθησιν έλαβε την χείρα της Κλεμεντίνας 'Ιουλίαν, και στρέψας πρός αυτήν βραδέως τό βλέμμα τη ψυχή της ειπέ: «Όταν δύο άνθρωποι μαλώνουν, πάντοτε πταίουν και οι δύο. Εις τό εξής λοιπόν νά είμαστε καλοί φίλοι και νά κάνουμε καθέναν τό καθήκόν του τιμώς. Θέλεις Κλεμεντίνα 'Ιουλίαν;» Και η γυνή εκκίνησεν επ' αυτού την κεφαλήν και άνταπέδακε τόν χαίρεισμόν του. 'Αλλως τε η Κλεμεντίνα 'Ιουλίαν ήξευρε τί ήδύνατο και τί ήθελε, αλλά δεν μετεβλήθη καθόλου: μόνον έγινε φρονιμωτέρα. 'Ημέραν τινά έσκέφθη τίνι τρόπω ήδύνατο νά διευθύνη τά πάντα κατά τās ιδίας αυτής επιθυμίας, και εύρεν ότι ο άρπός ητον ευκόλος. Μετά τά πρώτα έτη του έρωτος ηρχισε πάλιν ν' αναφανείται ο άρχικός, άνυπότακτος χαρακτήρ του Καϊϋ, η δεσποτική αυτού φύσις: τό γεγονός τούτο έπρεπεν η Κλεμεντίνα 'Ιουλίαν νά έχη πάντοτε δι' ών εις όλην της την πρός τόν Καϊϋ συμπεριφοράν, άλλ' εξ άνοησίας και παραφοράς τό έληθμόνευε πολλάκις. Μέχρι τινός η Κλεμεντίνα 'Ιουλίαν ήτο η κυρία και η δεσπότις, η διευθύνουσα και διατάσσουσα κατά την άρέσκειάν της. 'Αλλά μετά ταύτα ήθέλησεν ο Καϊϋ νά λάβη αυτός τās ήνίας εις τās χείρας του. 'Η γυνή τώρα έβλεπε πόσον άσύνετος ύπάρξεν η συμπεριφορά της, και διά τούτο άπεφάσιον ήδη νά μεταχειρισθῆ την σύνεσιν της πρόσποιήσεως και ύποκρισεως, όπως επιτύχη τών σκοπών της. 'Αφού παραδειγματός χάρην ο Καϊϋ ήτο πάντοτε γενναϊόδωρος και άπειδής, διατι νά μη εκμεταλλευθῆ αυτή η ίδια πρός όφελός της αυτό τό έλλάτωμα του Καϊϋ;

'Αντι, όπως έως τώρα, νά σκέπτεται πāsαν δαπάνην, νά υπολογίζη επιμελώς και τά ελάχιστα έξοδα και νά επιδιώκη πāsαν οικονομίαν πρός κοινόν της οικογενείας όφελος, από τούδε ηρχισε νά τῷ ζητηῆ μεγάλα ποσά, και έξέυρισκε πάντοτε παντός είδους προφάσεις και ψευδεις αποδείξεις, όπως τόν πείθῃ περι της ανάγκαι ότητος τών έξόδων αυτών, τούτουτρόπως δέ έδτετε κατά μέρος σημαντικά ποσά καθ' εκαστον μήνα. Και επειδή ο Καϊϋ έβλεπε μὲν την αύξησιν τών έξόδων, αλλά δεν ήθελε νά κάνῃ παρατηρήσεις εις την γυναικα του, διότι ενόμιζεν ότι αυτή προσεπάθει ειλικρινώς και τιμίως ν' αποβάλῃ την φειδωλίαν και στενοκαρδίαν της, ηρχισεν ήδη νά περιορίζῃ τά άλλα του έξοδα, η δε Κλεμεντίνα 'Ιουλίαν έσφετερίζετο πᾶν ο, τι εκείνος εν τῇ εμπιστοσύνη και ειλικρινεία του παρείχεν άπειδώς.

'Οσάκις ο Καϊϋ ωργίζετο δι' οίον δήποτε λόγον, εκείνη συνεσφιγγε τούς όδόντας αυτής και επέβαλλεν εις εαυτήν σιγήν. 'Η όργη του παρήρχετο ταχέως, και τότε η γυνή έπλησίαζε πρός αυτόν με τρυφερότητα και με καλούς λόγους. 'Η φιλαρχία και ο δεσποτισμός αυτής, η υπερφάνειά της και ο εγωισμός της δεν προσεβάλλοντο εκ τούτου, διότι ικανοποιεί τά πάθη της ταύτα όπως και πρότερον, ει και δι' άλλων μέσων. Πλην τούτου επήλθεν αληθής χωρισμός εντός της οικογενείας. 'Εκαστος έδέσποζε καθ' εαυτόν εν τοίς δωματίοις του, και η Κλεμεντίνα 'Ιουλίαν εφαινότο άδιάφορος πρός τās πράξεις του Καϊϋ ουδέ άντέλεγεν αυτώ, οσάκις άπήρχετο η επεχειρεί ταξείδια, η άφινεν ελευθέρην και άπερίοριστόν την γενναϊοδώριαν του.

'Η Κλεμεντίνα 'Ιουλίαν διέταζε κρυφίως και τῇ κατεσκεύασαν ιδιαίτερα κλειδιά, άρμόζοντα εις τά συρτάρια του γραφείου του Καϊϋ, τούτουτρόπως δέ ήδύνατο ήδη νά ήξέρῃ πάντοτε την οικονομικήν του κατάστασιν μετά πāsας ακριβείας.

'Επειδία, οσάκις ενεδυμείτο τās προτέρας αυτής άμφιβολίας και την άγνοιαν εν η διετέλει ως πρός τά οικονομικά του άνδρος αυτής. 'Αμέσως την πρώτην ήμέραν μετά την σπουδαίαν εκείνην ξριν η Κλεμεντίνα 'Ιουλίαν κατάρθωσεν ν' άναγνώσῃ την διαθήκην και ήξευρεν ήδη ότι ο θάνατος του Καϊϋ δεν παρείχεν αυτῇ ωφέλειαν. Αυτῇ δά έλάμβανεν ωρισμένον τι έτήσιον εισόδημα πρός συντήρησιν αυτῆς και τών τέκνων της. 'Η Καρμελίτα δά έλάμβανεν

όλην την εν Λονδίω περιουσίαν, τούς δέ τόκους τών εν ενεργεία κεφαλαίων εν τῷ εν Λονδίω καταστήματι δά έλάμβανον τά εκ της Κλεμεντίνας 'Ιουλίαν τέκνα του, εις τά όποια δά περιήρχετο και τό Δρόννιγχαφ.

'Εν τῷ μεταξύ χρόνω ηρχοντο εξ 'Ιταλίας πάντοτε ευχάριστοι ειδήσεις. Μάλιστα δέ, αντι ενός έτους, η διαμονή έξετάθη επί δύο έτη. Οί Σλείβεν περιέγραφον μετά θαυμασμού και ένδοξασμού τās εξαισίους καλλονάς της φύσεως και τά λαμπρότατα τοπεία, άτινα έβλεπον κατά τās εκδρομάς των και τά ταξείδια των, η δε Μερτσέδες, της όποιος η υγεία εβαινε βελτιουμένη, διηγείτο εν ταις επιστολαίς αυτῆς περι της ωραιότητος της Καρμελίτας και τών αύξανόμενων προόδων της.

Κατά την τελευταίαν στιγμήν ο Καϊϋ άπεφάσιον νά δώσῃ εις τό θυγάτριόν του μίαν καλώς συστημένην παιδαγωγόν, εις δέ την Καρλότταν άνέθηκε την εκπαίδευσιν τών δύο μικροτέρων τέκνων του.

'Ηδη εφθασεν επί τέλους η ήμέρα της εξ 'Ιταλίας επιστροφῆς της Μερτσέδες και τών γονέων της. 'Από φρας εις φραν ο Καϊϋ περιέμενε την άφιξιν τών συγγενών του και έξέφραζεν άνυποστόλως την επί τούτω χαράν του. Κατά πρώτην φοράν τώρα ηρχισε πάλιν νά έξεγείρεται η ζηλοτυπία εν τῇ καρδία της Κλεμεντίνας 'Ιουλίαν, άλλ' η φρόνιμος γυνή κατέπνιξεν άμέσως τό πάθος τούτο.

'Ο Βόμιστωρφ έγευμάτιζε τακτικά άπαξ της εβδομάδος εν τῇ επαύλει μετά του Καϊϋ και της Κλεμεντίνας 'Ιουλίαν. 'Εν ταις συνασαστροφαίς ουδέποτε έλειπεν, ο δε Καϊϋ έφέρειτο πρός αυτόν με όλας τās ενδείξεις της φιλίας και οικειότητος. 'Ο Βόμιστωρφ εξήρησε τόν λόγον της τιμῆς του. Δεν εκαιμε πλέον τό παραμικρόν χρέος, άλλ' ότι δήποτε έλάμβανεν εξ τών ζενοδοχείων, τό επλήρωσεν άμέσως, και εξη με όλην την τάξιν και την οικονομίαν φρονίμου οικογενειάρχου.

'Ότε κατά πρώτην φοράν είδεν ο Βόμιστωρφ τά δι' αυτόν εντρεπισμένα εν τῷ πύργω δωμάτια, έμεινεν άναυδος επί τινας στιγμάς, μη εύρίσκων λόγους νά εκφράσῃ την ευγνωμοσύνην του και την εκπληξιν του. Είτα όμως έδραμε πρός τόν Καϊϋ και ενάγκαλισεις έπίσπεν αυτόν πρός τό στήθος του μετά σφοδρότητος, και έξέφρασεν αυτῷ την ευγνωμοσύνην του κατά τόν υπερβολικόν και παράφορον τρόπον του.

'Ο Καϊϋ ήτο εν τῇ αύλῃ ένδεδυμένος την κυνηγετικήν στολήν του, φοράν επί της κεφαλῆς μαλακόν τινα πύλον και κρατῶν εν τῇ χειρὶ άγροτικήν ράβδον. Μεταξύ τών όδόντων εκράτει μικράν τινά καπνοσύριγγα, και παρετήρει δύο μικρούς, λιγνούς ίππους, οίτινες ακριβώς την στιγμήν ταύτην εξήγοντο εκ του σταύλου υπό δύο ίπποκόμων, υπό την επίβλεψιν του επιστάτου.

Την στιγμήν ταύτην ενεφανίσθη εκ του άλλου άκρου της αύλης ο Βόμιστωρφ και έπλησίασε πρός τόν Καϊϋ.

«'Αγαπήτε έξάδελφε», ειπε χαίρεισας αυτόν, «φραϊό ζευγαράκι! Τά παιδιά και η κόμησά Καρμελίτα δά χαρούν πολύ, όταν ιδούν αυτά τά φραϊά άλογα.»

«Σε παρακαλώ όμως πρός τό παρόν νά μη προδώσῃς τίποτε, έξάδελφε!» απήντησεν ο Καϊϋ, δεικνύων πρός την έπαυλιν.

«Λοιπόν σήμερα επιστρέφουν οι κύριοι Σλείβεν από την 'Ιταλία;» ειπεν ο Βόμιστωρφ, πορευόμενος μετά τό Καϊϋ πρός τόν πύργον, αφού άπεακρόβησαν οι ίπποκόμοι και ο επιστάτης μετά τών υπαν. «Και η κόμησά Μερτσέδες με την μικράν, η μάλλον την μεγάλην τώρα κόρην σου, — έρχεται επίσης; Και είναι όλοι καλά; 'Εγουκίασαν, ως ήκουσα, σπῆτι εις Σ; Και είναι όλα έτοιμα;»

'Ο Καϊϋ απήντησε καταφατικώς εις τās άπαντήσεις του Βόμιστωρφ. «'Η κατοικία τών πενθέρων μου είναι πολυ φραϊα. Τώρα μόλις έτελεσασα τόν εντρεπισμόν. Οί συγγενεις μου έλπίζω ότι δά μείνουν πολυ ευχαριστημένοι. Και δια την κουνιάδα μου εφρόντισα επίσης νά έτοιμασοθῶν φραϊα δωμάτια, όλα κομψά και άνετα.»

«Δεν άμφιβάλλω, όταν ο Καϊϋ φόν Βίτσωρφ θέτει τό πνευμα και την καλαισθησίαν του εν συνεργασία με την τάξη του!»

«Αυτά είναι κομπλιμέντα, έξάδελφε!» ειπεν ο Καϊϋ με ειρωνικήν τινά εκφρασιν εν τῷ προσώπω.

«Κομπλιμέντα;!» άνταπήντησεν ο Βόμιστωρφ με ύφος θαυμαστικόν και ερωτηματικόν συγχρόνως. «'Ελάτε νά ιδῆτε τό έργον σας Πάρε εις την κατοικίαν μου νά ιδῆτε τό έργον σας.»

'Αφού εφθασαν εις την κατοικίαν, ην ο Καϊϋ είχαν εντρεπισῆ δια τόν Βόμιστωρφ, ούτος άνέωξε την θύραν, και τό υπό του ήλιου απλέτως φωτιζόμενον δάμα, άντηχοδν εκ του κελαδήματος τών εν αυτῷ πτηνών, εφάνη εν όλην αυτού τῇ μεγαλοπρεπεία ενώπιόν των.

Ἐν ἐκ τῶν μεγάλων παραθύρων ἦτο εὐρέως ἀνεωγμένον, καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ ἐφαίνετο ἕξω ἐκτεινομένη μικρὰ τις λίμνη μετὰ διαυγῆ ὕδατα, περιβαλλομένη ὑπὸ ὑψηλῶν θάμνων. Ἀπωτέρω δὲ ἐφαίνοντο ὑψηλαὶ τινες δρυὲς καὶ φηγοὶ ἐκ τοῦ περιβάλλοντος τὸ Δρόννιγχαφ δάσους. Μόλις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τῶν νεφελῶν ὁ ἴλιος καὶ κατέπεμπε τὰ χρυσὰ ρεύματα ἐπὶ τοῦ καταπρασίνου ἐδάφους, ἀλλ' ἡ μικρὰ λίμνη εὐρίσκειτο ἐν τῇ σκιᾷ καὶ ἐδέχετο ἐν τῷ καταπρῶ ἀτῆς τὰς ἐκ τῶν πέριξ θαυμασίας εἰκόνας.

Τὸ δωμάτιον τοῦ Βόμιστρωφ ἦτο ἀνέτως καὶ κομψῶς εὐτρεπισμένον. Ἐπὶ τῆς τραπέζης πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου ὑπῆρχον φραῖα σκευὴ ἐκ πορσελάνης, μετὰ τῶν ὁποίων ἐλαμποκόπουν ἀργυρὰ κοχλιάρια τοῦ καφέ καὶ μία ἀρχαία, κομψὴ ζαχαροθήκη. Ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐμπροσθεν τοῦ ὁποίου ἦσαν ἀναπεπταμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δοραὶ πανθῆρων, ἕκαστο ἀνοικτὸν μέγα τι βιβλίον, πλησίον δὲ αὐτοῦ ἐφημερίδες. Τὸ δάπεδον ἦτο ἐστρωμένον μετὰ ὠραίους τάπητας καὶ ὄλα τὰ ἐν τῷ δωματίῳ ἐπιπλα ἐφαίνοντο ἀποτελοῦντα ἀρμονικὸν τι ὅλον, ὅπερ ἐνεποιεῖ ἀρίστην ἐντύπωσιν. Ἐπὶ ἐτέρου τινὸς τραπεζίου ἕκειντο ἄλλα βιβλία, ταιγαροθήκαι, δίοπτρα τοῦ θεατρῶ, ἱππομάστιγες, μικραὶ καπνοσύριγγες καὶ ἄλλα κομψὰ ἀντικείμενα ἐν ζωγραφικῇ ἀταξίᾳ. Ἐν γένει δὲ ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Βόμιστρωφ ἐπεκράτει ἰδιόρρυθμὸς τις, κάλλιτεχνικὴ ἀκαταστασία, ἥτις ὅμως δὲν προσέβαλλε τὸν ὀφθαλμὸν ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας τὸν ἐδελεγεν.

Ἐπαρῶν ἀνδραποὶ, τῶν ὁποίων αἱ κινήσεις καὶ αἱ πράξεις εἶναι πάντοτε πεζαὶ καὶ ἐστερημέναι χάριτος, καὶ ἄλλοι πάλιν, οἵτινες καὶ ἀφηρημένοι ὄντες καὶ ἐνεργοῦντες ἀκολουθοῦσι φασὶ κατ' ἀνάγκην ἐνστικτὸν τι καλλιτεχνικῆς καλαισθησίας. Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶχε καὶ ὁ Βόμιστρωφ.

«Λοιπὸν, εἰς τὸ ἐξῆς θὰ μὲν πάλιν ἐδῶ εἰς τὸ Δρόννιγχαφ ἡ κόμησα Καρμελίτα, ὅπως πρότερον; «ἠρώτησεν ὁ Βόμιστρωφ, ἀφοῦ ἐκάθισαν ἀμόφτεροι ἐπὶ τοῦ σοφᾶ καὶ ὁ Καϊῦ ἀντικατέστησε τὴν καπνισθεῖσαν ἤδη πίπαν δι' ἐνὸς σιγᾶρου.

Ὁ Καϊῦ ἐφύσησε τὸν καπνὸν διὰ τῶν ρωθῶνων καὶ ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους του. Θωπεῶν δὲ βραδέως διὰ τῆς χειρὸς τὴν γενειάδα του ἐψιδύριζε, μάλλον μονολογῶν ἢ ἀποκρινόμενος εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ συγγενοῦ του:

«Ὅποιος ἠμποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ μίαν καλὴν συμβουλὴν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, θὰ τὸν ἐθεώρουν ὡς τὸν μεγαλύτερον εὐεργέτην μου.»

Εἶτα δὲ ἐσίγησεν αἴφνης καὶ ἔμεινε σύννους, βεβυθισμένος εἰς σκέψεις.

Ὁ Βόμιστρωφ δὲν ἐξεπλάγη ἐπὶ τούτῳ, διότι ἐγίνωσκε καλῶς τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων ἐν Δρόννιγχαφ, ἀλλ' ἡ περιέργειά του καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ εἶχε πρὸς τὴν Καρμελίταν ἀδήσαν αὐτὸν νὰ ἐξετάσῃ τὰ περαιτέρω καὶ νὰ ἐξαγάγῃ τὸν Καϊῦ ἐκ τῆς ἐπιφυλακτικότητος του. Ἀπηύθυνε λοιπὸν διαφόρους ἐρωτήσεις καὶ τέλος προσέειπε.

«Ἡ κόμησα καὶ ἡ μικρὰ Καρμελίτα δὲν συμφωνοῦν πολὺ, ἐξάδελφε; Δὲν μου φαίνεται καθόλου παράξενον! Ἄλλὰ ποῖος πταίει; Αἱ μάλιστα δὲν κατασκευάζονται διὰ νὰ δέρνουμε μ' αὐτὰς τὰ τρυφερὰ περιστερᾶκια.»

Ὁ Καϊῦ ὑψωσε ταχέως τὰ βλέμματα. Πρὸς στιγμὴν τὸ πρόσωπόν του προσέλαβεν ἔκφρασιν ὑπερηφανείας προσβληθείσης, ἀλλ' ἡ ἔκφρασις αὕτη ταχύτατα ἠφανίσθη.

«Ναί, αὐτὸ ἴσια ἴσια ἦτο τὸ λάθος μου!» ἀπήντησε ψυδιρίζων καὶ παρατεινὼν ἐκάστην συλλαβὴν.

«Δώσατε καλῆτερα τὴν μικρὰν — ἀν καὶ θὰ τὴν ἀποζητοῦσα βεβαίως μετ' αἵμων πόθον — εἰς τοὺς συγγενεῖς σου, εἰς τὴν ἀξιώραστον κόμησαν Μερτσέδες. Ἐκεῖ θὰ εὐρίσκειται εἰς καλὰ χέρια, θὰ κοιμᾶται στὰ πούπουλα, καὶ ἐν τούτοις θὰ γαίην δυνατὴ σὰν τὸ σίδηρο καὶ θὰ αὐξήθῃ κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὴν εὐφυΐαν, τὰς γνώσεις, καὶ τὴν χάριν παρὰ τῷ Θεῷ καὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

«Βεβαίως, τὸ καλῆτερον θὰ ἦτον αὐτό.» ἀπήντησεν ὁ Καϊῦ. «Ἡ γυναῖκά μου δὲν ἐννοεῖ τὸν χαρακτῆρα τοῦ κοριτικοῦ, εἶνε πολὺ σφοδρὰ καὶ ἀπότομος καὶ δὲν ἔχει καμμίαν ὑπομονὴν καὶ ἐπιείκειαν. Ἡ δὲ Καρμελίτα μόνον μετὰ τὸ καλὸ καὶ μετὰ τὴν ἀγάπην ἐμπορεῖ νὰ διευθύνεται καὶ νὰ διορθῶν τὰ ἐλαττώματά της. Βλέπω ὅτι μετὰ τὸν ἐπιμένον πάλιν θλιβεραὶ ἡμέραι καὶ ὅμως δὲν εἰμπορᾷ τόσον εὐκολὰ νὰ στερηθῶ τὸ παιδί μου.»

«Ναί, νά,» ἀπήντησεν ὁ Βόμιστρωφ, «καταλαβαίνω τὴν θέσιν σου. Εἶνε πολὺ δυσχερὲς ὑπόθεσις. Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δὲν εὐρίσκειται εἰς τοὺς δρόμους.»

Ὁ Καϊῦ δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλ' ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν σι-

ωπηλὸς καὶ σύννους. Ἐπὶ τέλους ἠγέρθη, δόσθημος καὶ φασὶ ἀφηρημένος.

«Ἀδιδό, ἐξάδελφε! Θὰ σὰς ἰδοῦμε αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καὶ μὴ λησμονήσατε νὰ μᾶς ἀναγνώσατε κάτι τι ἐκ τοῦ Σαζαήρου.»

Ἐνευσε μετὰ τὴν χεῖρα καὶ ἀπῆλθε.

Ὁ Βόμιστρωφ ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του, σύννους καὶ τεθλιμμένος καὶ ἐδῶπευε τὴν μακρὰν του γενειάδα. Εἶτα δὲ ἀνοιξὲ μίαν φιάλην κονιάκ, ἔπιεν ἐν ποτήριον, καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸ μπαϊθρον.

Οἱ Σλεῖβεν εἶχον ἐπιστρέψῃ ἐξ Ἰταλίας, καὶ ἤδη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς των ἔλαβεν ὁ Καϊῦ μίαν ἐπιστολὴν παρὰ τῆς Μερτσέδες, ἔχουσαν ὡς ἐξῆς:

«Ἀγαπητὲ μου Καϊῦ!

Ἰπρέπει νὰ καθίσω ἀμέσως νὰ σοῦ γράψω, — στὴ στιγμὴ αὐτὰς τὰς γραμμὰς πρέπει νὰ σοῦ τὰς στειλῶ μετὰ ἰδιαιτέρον ἀνδραπον, διὰ νὰ τὰς ἀναγνώσῃς ἀμέσως. Δὲν δύναμαι νὰ περιμένω ἕως ὅτου ν' ἀκούσῃς ἐκ τοῦ στόματός μου, πόσον ἀπεριγράπτως ἐχάρην δι' ὄλα, Ἀγαπητὲ, προσφιλέστατε ἀνδραπε! Βλέπεις; τὰ γράμματα σβύνονται, διότι ἔπεσαν πάρα πολλὰ δάκρυα χαρᾶς καὶ συγκινήσεως ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ἀφοῦ εἶδομεν τὰ κοινὰ δωμάτια, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐτοίμασες καὶ ἐθαυμάσαμεν τὸν ἐξαιρετικὸν εὐτρεπισμὸν των, ἐπήγα καὶ εἰς τὰ ἰδικὰ μου δωμάτια, ἡ ὑπερήτρια μοι ἐδειξε τὸν δρόμον. Ἀνωθεν τῆς θύρας ἀνέγνωσα μετ' ἀπεριγράπτου συγκινήσεως τὰς λέξεις: «Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῆσῃ τὴν εἰσόδον σου!»

Ἄλλ' ὅτε εἰσῆλθον καὶ εἶδα ὄλα τὰ ἐν τῷ δωματίῳ ἐπιπλα καὶ λοιπὰ ἀντικείμενα, — τοὺς τάπητας μετὰ τὰ ἡμερα χρώματα, τὰ λαμπρὰ παραπετάσματα τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων, τὰς θαυμασίας εἰκόνας κτλ. κτλ. — ὀλίγον ἐλειψε νὰ τρέξω ἀμέσως αὐτοῦ εἰς τὸ Δρόννιγχαφ, διὰ νὰ ριφθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας σου καὶ νὰ κλαῦσω δάκρυα εὐγνωμοσύνης.

Σοῦ γράφω ὡς παιδίον, Καϊῦ. — ἀλλ' ἡ καρδιά μου εἶνε πράγματι πλήρης χαρᾶς παιδικῆς, ἀνεκφράστου. Δὲν παύω νὰ θεωρῶ καὶ νὰ θαυμάζω ἐν ἑκάστον ἐκ τῶν ἀντικειμένων, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐστόλισες τὴν δι' ἐμὲ κατοικίαν. Μόλις ἕνας βασιλεὺς εἰμποροῦσε νὰ εὐτρεπίσῃ τόσον φραῖα τὰ δωμάτια του. Πῶς κατάρθωσες ὄλα αὐτὰ; μετὰ πόσους κόπους, πόσα ἔξοδα ἔκαμες δι' ἐμέ! Καὶ ἤμην ἀρά γε ἀξία τῆς καλωσύνης ἐκ μέρους σου; Ὅχι, βέβαια. Ἄλλ' ἀπ' ἐναντί σου μόνον εὐγνωμοσύνην δύναται τις, νὰ ἔχη. Εἶσαι ἄλλος ἀνδραπος, Καϊῦ. Ὁ δημιουργὸς ἠθέλησε νὰ δημιουργήσῃ κάτι τι ἕκτατον καὶ ἐξαιρετικόν, ὅτε σοὶ ἔδωκε τὴν ζωὴν.

Ζεῦρες ὅτι ἐλυπήθην καὶ ὠργίσθην μάλιστα ἐναντίον σου, ὅτε μετὰ τὴν ὑποδοχὴν μὰς ἐφυγες ἀμέσως καὶ δὲν ἠθέλησες νὰ εἰσέλθῃς μαζί μου εἰς τὴν κατοικίαν, τὴν ὁποῖαν μᾶς ἐτοίμασες — καὶ ἀπέκρουσες σχεδὸν ἀποτόμως τὴν παράκλησίν μου; Τώρα ἐξηγήθη αὕτη ἡ συμπεριφορὰ σου. Τώρα ἐννοῶ ὅτι ἠθέλησες ν' ἀποφύγῃς τὰς ἐκφράσεις τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν ὁποῖαν σοὶ ὀφείλομεν. Ἡ λεπτότης σου δὲν σοὶ ἐπέτρεπε νὰ ἴδῃς καὶ ν' ἀκούσῃς πόσον εὐτυχεῖς μετὰ ἔκαμες.

Ἐπεθῶμον νὰ σοῦ γράψω ἀκόμη πολλὰ, πάρα πολλὰ — ἀλλ' ἀναγκάζομαι νὰ παύσω. Εἶμαι πάρα πολὺ καταβλημένη ἀπὸ τὸ ταξίδι. Διὰ σήμερον λοιπὸν ἀρκεῖ — ὑγιαίνει. Ἄλλ' ἀδριον γευματίζω εἰς τὸ σπίτι σου. Μᾶς στέλλεις τὴν ἀμαξάν μετὰ τὸν Φριδερίκον Θεῖσεν;

Ἀχ Καϊῦ! Ἡ χαρὰ μου, ὅτι θὰ ἐπανίδω τὸ ἀγαπητὸν μου Δρόννιγχαφ, δὲν περιγράφεται. Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ Καρμελίτα; Δὲν σοὶ φαίνεται ὡς κυπᾶρισσος φωτισμένη ὑπὸ τῶν ἀκτίνων ἐσπερινῶ ἡλίου;

«Σὲ ἀσπάζομαι ὁμοῦ μετὰ τὴν Ἰουλίαν καὶ μὲνω πλήρης εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης.

Μερτσέδες.»

Ἡ Μερτσέδες εἶχε δίκαιον. Ἡ Καρμελίτα ἦτο ὑψηλὴ καὶ εὐσωμος καὶ ἔτι φραιότερα ἢ πρότερον. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν λαμπρότεροι καὶ ζωηρότεροι καὶ ὑπὸ τὴν κυματίζουσαν κατάμαυρον κόμην ἐφαίνετο ἡ φραῖα ἐσχηματισμένη κεφαλὴ μετὰ τὸ φραιότατον, ὀλίγον τι ἀρχρὸν πρόσωπον. Καὶ ἀν δὲν ἀπώλεσεν καθόλου τὴν προτέραν ζωηρότητα, οὐχ ἦττον ὅμως αἱ κινήσεις αὐτῆς ἦσαν ἡρεμώτεραι, πρὸ πάντων δὲ τοῦ ὑπερβολικῶς ἀπότομον καὶ ἐκ τῶν στιγμιαίων ἐντυπώσεων εὐερέδιστον τοῦ ἡθους εἶχεν ἤδη ἐκλείψει.

Τὸν πατέρα τῆς ἐνγκαλιζέτο ἡ Καρμελίτα μετὰ τῆς αὐτῆς, ὡς πρότερον, τρυφερότητος, πρὸς δὲ τὴν μητριάν τῆς ἐφέρετο, ἀνευ δερμιότητος μὲν, ἀλλὰ μετὰ παιδικὸν σεβασμοῦ. Αἱ νοουθεσίαι καὶ τὰ διδάγματα τῆς Μερτσέδες, αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Καϊῦ καὶ αἱ ἐν αὐταῖς προστιθέμεναι παραινέσεις τῆς Κλεμεντίνης Ἰουλίης δὲν ἔμειναν

άνευ επιδράσεως ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ κορασίου. Τώρα δὲ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία οὐδαμῶς ἠγναντιοῦτο πρὸς τὰς ἐπιθυμίας τῆς Καρμελίτας, ἀλλ' ἄφινεν αὐτὴν ἐλευθέραν νὰ τρέχη εἰς τὸ πάρκον, εἰς τὴν αὐλήν, εἰς τὸν σταῦλον τῶν ἵππων, εἰς τὰς ἀποθήκας, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπιστάτου, καὶ πρὸς τὴν μικρὰν τῆς φίλην Ἄνναν.

Καὶ πάντες ἐδέχοντο τὴν Καρμελίταν μὲ τὰς ἐνδείξεις ζωηροτάτης χαρᾶς. Ἡ Καρλόττα μάλιστα εἶχε στολισῆ τὸ δωμάτιον τῆς Καρμελίτας μὲ ἀνθη, ὃ δὲ Βόμστωρφ δὲν παρέλειψεν ἐπίσης ν' ἀγοράσῃ δι' αὐτὴν κατάλληλα δῶρα. Μέγαν πόθον ἰσθάνετο ἡδὴ ἡ Καρμελίτα νῆ ἐπισκεφθῆ τὸν Βόμστωρφ ἐν τῇ κατοικίᾳ του, ἐν τῷ πύργῳ, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος.

Τὸ ἀπόγευμα πλησιάζουσα κρυφίως πρὸς τὸν πύργον, εἶδεν ἐν ἐκ τῶν παραθύρων ἀνεωγμένον, καὶ διέκρινε τὸν Βόμστωρφ ἰστάμενον ἀκίνητον ὡς ἀνδριάντα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου καὶ παρατηροῦντα ἀτενῶς, μὲ ἀφηρημένον βλέμμα, εἰκόνα τινὰ κρεμαμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἡ Καρμελίτα δὲν εἶχε λάβῃ ἀκόμη τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν ἴδῃ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ μετ' αὐτοῦ, διότι κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς ἀφίσεώς των ὁ Βόμστωρφ, ἐκ μετριοπροσύνης καὶ λεπτότητος δὲν ἐνεφανίσθη.

Πρότερον, ἡ Καρμελίτα μὲ ὄλην τὴν ἀφέλειαν θὰ τῷ ἐφώναζε, «Κύριε φόν Βόμστωρφ, δὲν μὲ βλέπετε;» ἀλλὰ τώρα κατείχετο ὑπὸ τινος αἰδοῦς καὶ δειλίας. Δὲν ἐτόλμα νὰ τῷ φωνάξῃ, καὶ ἐδίσταζε

ὡς πρότερον, αἰνιγματώδης, θεατρικῆ, κυνικῆ, πολλάκις κομπαστικῆ. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον ἐκκεντρικὸς ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ του, δὲν διενυκτέρευε πλέον εἰς τὰ καπηλεῖα ἐν συναναστροφῇ μετ' ἀνδράπων ἀμφιβόλων ἡδῶν καὶ ἐπλήρωνεν, ὅτι παρηγγελλε.

«Ἔσεῖς εἶσθε, κόρησσα Καρμελίτα; Καλῶς ὤρισατε εἰς τὸ Δρόννιγχαφ. Ὅλα τὰ ἀγαθὰ πνεύματα τῶν δασῶν νὰ σᾶς προστατεύουν καὶ νὰ σᾶς προφυλάτουν» ἐφώναζεν ὁ Βόμστωρφ καὶ ἐξέτεινε τὸν βραχίονα μὲ ζωηρὰν, θεατρικὴν χειρονομίαν.

Ἡ Καρμελίτα ἐπορεύθη πρὸς συνάντησίν του βραδέως βηματίζουσα ἐπὶ τῆς ἀστράτου καὶ ἀγρίας πλατείας, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ὀλίγον τι κεκλιμένην. Οἱ πόδες αὐτῆς ἐβυθίζοντο εἰς τὰ χόρτα καὶ τὰς κνίδας, ἅτινα ἐκάλυπτον τὸ ἔρημον τοῦτο τεμάχιον τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁμοιάζον πρὸς αὐτὴν παλαιῶν τινος λησμονηθέντος μοναστηρίου.

«Δὲν ἐρχεσθε μέσα νῆ ἴδῃτε τὴν κατοικίαν μου, κόρησσα; ἐφώναζεν ὁ Βόμστωρφ.

«ὦ ναι ἐπεθύμουν πολὺ —».

«Σᾶς παρακαλῶ, ἐλάτε. Ἡ θύρα εἶνε ἀνοικτῆ. Πρὸ παντὸς ἄλλου, καλῶς ὤρισατε.»

Ἡ Καρμελίτα ἐδραμε ταχέως περὶ τὸν πύργον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Βόμστωρφ, ἔχουσα εὐρέως ἀνεωγμένους τοὺς ὀφθαλμούς.

Ο ΔΟΥΞ ΤΟΥ ΚΛΑΡΑΝΣ.

ΤΕΒΦΗΚ ΠΑΣΣΑΣ.

νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτόν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ αὐτὴ τὸ αἴτιον τῶν δισταγμῶν τῆς τούτων. Ἦδη ἐκινουῦντο ἐν τῇ ψυχῇ τῆς τὰ πρῶτα σπέρματα παρθενικῆς αἰδοῦς καὶ δειλίας. Ἀλλὰ καὶ ὁ Βόμστωρφ ἐφαινετο ἡδὴ ὅπως διάφορος ἢ πρότερον. Ὁ ἱματισμὸς του, ὄλον του τὸ ἐξωτερικὸν εἶχε μεταβληθῆ, προσέει δὲ καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου του ἐφαινετο εἰς τὸ κοράσιον σοβαρωτέρα. Καὶ πράγματι ὁ Βόμστωρφ σήμερον ἀκριβῶς κατελήφθη ὑπὸ τοῦ πόθου πρὸς τὸν πρότερον ἐλευθέρου καὶ ἄτακτου βίου του.

Ὁ Βόμστωρφ ἐπόθει κατὰ τὰς ὥρας ταύτας τῆς ἀπομονώσεως τὴν ἄρρητον ἐκείνην μαγειρίαν, ἣν ἐξήσκουν ἐπ' αὐτοῦ τὰ καπηλεῖα, καὶ κατελαμβάνετο ὑπὸ τοῦ δυσαρέστου συναισθήματος, ὅπερ ἐμπνέει ἡ ἐρημία καὶ ἀπομόνωσις εἰς ζωηροῦς χαρακτήρας. Πόσον μακρὰ τῷ ἐφαινετο ἡ ἡμέρα, πόσον μακρὰ ἡ ἐσπέρα — καὶ ὅταν οἱ πόνοι τῷ ἀφίρουν τὸν ὕπνον, πόσον ἀτελεστέος τῷ ἐφαινετο ἡ νύξ!

Διακαῶς ἡδὴ ἐπόθει ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἀκροατήριον, ἀμέριμον φλωαριαν, θανατοφόρον, λαμπροκοπούσας φιάλας καὶ ποτήρια, μέδην, συνωστισμόν, ζωὴν καὶ κίνησιν. Ἡ δὲ φαντασία του τῷ παρίστα πάντα ταῦτα μὲ ἔτι λαμπρότερα χρώματα τῆς πραγματικότητος. Τοιαῦτα συναισθήματα ἐρημίας καὶ ἀπομονώσεως κατελάμβανον αὐτόν συχνάκις ἐν τῇ μονοτονίᾳ τοῦ νέου βίου του· ἐνίοτε μάλιστα, ὅπως τὸν παρελθόντα χειμῶνα, κατελάμβανεν αὐτὸν κόρος καὶ ἀηδία τῆς ζωῆς ἐν γένει. Καὶ ὅμως προσεπάθει μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς θελησεώς του νὰ καταδαμάξῃ καὶ νὰ καταπνίγῃ τὰ θλιβερὰ ταῦτα συναισθήματα. Εἶχε πάντοτε κατὰ νοῦν ὅτι ἔδωκε τὸν λόγον τῆς τιμῆς του εἰς ἄνθρωπον, εἰς ὃν ὄφειλε τὰ πάντα.

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Σ. ἐβλεπον μετ' ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ τὴν μεταβολὴν, ἣν ὑπέστη ὁ Βόμστωρφ. Καὶ ἔμεινεν μὲν ὁ ἴδιος ὡς πρὸς τὰ ἄλλα: ἡ ὁμιλία του, ἡ συμπεριφορὰ του, ἦτον,

«Δὲν σᾶς εὐχαρίστησα ἀκόμη διὰ τὰ φραῖα ζαχαρωτά» εἶπεν τείνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Βόμστωρφ.

«Τὰ φραῖα, μεγάλα μάτια τοῦ πατέρα τῆς ἔχει — παιδάκι μου, ἀγαπητό μου παιδί —!» ἐψιδύρισε ὁ Βόμστωρφ, καὶ ἡ Καρμελίτα ἐχαμήλωσε τὰ βλέμματα ἐντροπαλῆ καὶ συγκεχυμένη.

«Ὁμιλεῖτε τώρα μὲ εὐκολίαν τὴν ἰταλικὴν, κόρησσα;» προσέειπεν ὁ Βόμστωρφ, ὑψώσας τὴν φωνὴν καὶ προσλαβὼν ὕψος μετριώτερον.

Ἡ Καρμελίτα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀποφατικῶς.

«Ναί, ἡ φραϊοτέρα γλῶσσα τῆς οἰκουμένης» εἶπεν ὁ Βόμστωρφ καὶ ἀνωρθωθείς συγχρόνως ἤρχισε νὰ ἀδῇ μὲ βαθεῖαν καὶ δυνατὴν φωνὴν ἐν τοςκανικῇ διαλέκτῳ ἐν ἄσμα τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ἔρωτος.

«Ἐννοεῖτε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι;»

«Ὁχι, ἀλλὰ εἶνε φραῖο, πολὺ φραῖο. Παρακαλῶ, ἦσθε καὶ σεῖς ποτε στὴν Ἰταλία;»

«Ναί, κόρη μου, ἤμουν. Ἦσαν χρυσὰ χρόνια τότε δι' ἐμέ. Ἐξῆσα ἡμέρες, εὐτυχισμένες, ἀλησμόνητες. Λοιπόν! Τί κάνουν οἱ κύριοι Σλεῖβεν, καὶ ἡ κόρησσα Μερτσέδες;»

«Καλὰ, εὐχαριστῶ.»

«Χαίρεσθε βέβαια ὅτι ἐγυρίζετε στὸ Δρόννιγχαφ καὶ ἐπανιδετέ τὸν πατέρα σας καὶ τὴν μητέρα;»

Ἡ Καρμελίτα κατένευσε σιωπηλῆ.

«Ἄ, ὁ πατέρας σας εἶνε ἀνεκτίμητος ἄνθρωπος. Τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν λατρεύω. Βέβαια καὶ σεῖς θὰ τὸν ἀγαπᾶτε πάρα πολὺ;» Καὶ πάλιν κατένευσε ἡ Καρμελίτα μετὰ ζωηρᾶς κινήσεως.

«Καὶ τὴν μητέρα σας ἐπίσης;»

«Αὐτὸ ἐδῶ εἶνε δέρμα τίγρεως;» ἀντηρώτησεν ἡ Καρμελίτα, διὰ νὰ μὴ ἀποκριθῆ εἰς τὴν δυσάρεστον ἐρώτησιν τοῦ Βόμστωρφ.

«Ὁχι, εἶνε δέρμα πάνθηρος.»

«Τὸν ἐσκοτάσατε σεῖς ὁ ἴδιος;»

Ὁ Βόμστωρφ ἔδωκεν ἀπάντησιν, — μίαν ἀπάντησιν μὲ τὸ σύν-
ηθες κομπαστικὸν ἔφος του, τὴν ὁποίαν ἡ Καρμελίτα δὲν ἠδύνατο
νὰ ἐννοήσῃ, διότι οὔτε κἀν προσεῖχε καλὰ εἰς τοὺς λόγους του.

Ἦδη δὲ λαβοῦσα ὅλον της τὸ θάρρος ἤρχισε νὰ περιεργάζεται
τὸ δωμάτιον καὶ νὰ παρατηρῇ τὰ ἐπιπλα καὶ λοιπὰ ἀντικείμενα.

Ἐπλησίασε πρὸς τὸ μέγα κλωβίον καὶ ἤκουε μετὰ χαρᾶς τὸ
κελάδημα τῶν πτηνῶν καὶ ἔθεώρει τὰ πηδήματά των, καὶ εἶτα
ἐστράφη πρὸς τὰ ἀνθη, ἐξήτασε τὰ βιβλία καὶ ἔρριπεν ἐν βλέμμα
ῶσαύτως εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Βόμστωρφ.

«Ἄ, ἐδῶ εἶνε φραῖα. Ἐδῶ ἦθελα κ' ἐγὼ νὰ κατοικῶ! «εἶπεν
ἡ Καρμελίτα μετ' ἐνδουσιασμοῦ καὶ με ἀστράπτοντα βλέμματα.

«Ἐλπίζω ὅτι θὰ με ἐπισκέπτεσθε συχνά» εἶπεν ὁ Βόμστωρφ
γελῶν ἐξ εὐχαριστήσεως.

«Ναί, ὅταν μὲ ἀφίνουν, — ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ πατέρας καὶ
—» ἀπήντησεν ἡ Καρμελίτα καὶ διέκοψε τὴν φράσιν.

«Ἐλπίζω ὅτι θὰ σοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ εὐχαρίστως.»

Ἡ Καρμελίτα ὕψωσε τοὺς ὤμους. Ἐσκέπτετο τὴν μηρυαίν
της. Εἰς πᾶσαν ἑκτακτον περίστασιν παρουσιάζετο πάντοτε εἰς τὸν
νοῦν τοῦ κορασίου ἡ εἰκὼν τῆς μηρυαῖας.

Τὸ φθινόπωρον μὲ τὸν διαυγῆ οὐρανὸν του, μὲ τὰ μεταβαλ-
λόμενα χρώματα τῶν φυλλωμάτων, μὲ τὸν καθαρότερον ἀλλὰ καὶ
ψυχρότερον ἀέρα του ἐπλησίαζε βαθμῆδεν πρὸς τὸ πέρας του, καὶ
ὁ βίος δὲ ἐν Δρόννιγχοφ ἐγένετο διάφορος.

Ὁ Καϊῦ, ὅστις ἡγάπα τὰς συναναστροφάς, ἔστειλε καδ' ἐκάστην
ἑβδομάδα προσκλήσεις εἰς τοὺς φίλους καὶ γνωστούς του, ἡ δὲ Κλε-
μεντίνα Ἰουλία συγκατένευεν ἀνευ ἀντιλογίας καὶ ἐπεσώρευεν ἐν
τῇ γωνίᾳ τοῦ γραφείου της τὰ περισσεύοντά ἐκ τῶν καθημερινῶν
ἐξόδων ποσά.

Ἀπὸ καρμίας σχεδὸν ἐκ τῶν συναναστροφῶν τούτων ἔλειπον
οἱ συγγενεῖς τοῦ Καϊῦ, ἡ δὲ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐφάνετο εἰς ὅλα
πειθόμενῃ καὶ μηδέποτε ἀντιλέγουσα. Ὅστε κἀν περὶ τῆς διαμνηῆς
ἢ ἀπομακρύνσεως τῆς Καρμελίτας ἐκ τοῦ Δρόννιγχοφ ἐγένετο πλέον
λόγος, μετὰ τὴν ἐξ Ἰταλίας ἐπιστροφὴν.

Ὅτω λοιπὸν ὁ Καϊῦ θὰ ἦτο λιαν εὐτυχὴς καὶ ἐντελῶς εὐ-
χαριστήμενος, ἂν μὴ ἡ Μερτσέδες ἀψηχόλει ἀκαταπαύστως τὸν νοῦν
του. Ἐνέβαλλεν αὐτὸν εἰς ἀνησυχίαν καὶ φροντίδας ἢ ὑγεία τῆς
κόρης.

Ὅτε ἡμέραν τινὰ οἱ Σλεῖβεν ἠναγκάσθησαν νὰ μεινωσὶν ἐν
Δρόννιγχοφ ἕνεκα τῆς κακοκαιρίας καὶ ὁ Καϊῦ τὴν ἀκόλουθον
πρωτὴν ἐπέχειρσε μετὰ τῆς Μερτσέδες ἐκδρομὴν τινα εἰς τὸ δάσος,
ἡ νεάνις ἐκάθισεν αἰφνης ἐπὶ ἐνὸς θρανίου, ἐστήριξεν εἰς τὰς χεῖρας
τὴν κεφαλὴν της καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Περίξ ἐν τῷ δάσει ἐπεκράτει παντελής ἡρεμία. Ὅχι ὕπνος,
ἀλλ' ὁ θάνατος ἐφάνετο ἐπελθὼν εἰς τὸν τῶς ζωντανὸν κόσμον.
Ἐκ τῆς ἀπονεκρουμένης φύσεως ἀπελύετο ὑγρά τις πνοή, καὶ κρυφία
ἀρωματώδης ὁσμὴ ἀνεπέμπετο ἐκ τῶν μεμαρασμένων φύλλων.

«Τί ἔχεις, Μερτσέδες;»

«Ὅλα πεθαίνουν — κ' ἐγὼ θ' ἀποθάνω — γρήγορα — γρήγορα.»
«Ποῖα σκέψεις! Μερτσέδες!»

«Καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια, Καϊῦ. Τὸ ταξεῖδι μὲ ὠφέλησε, καὶ
ὅμως ἤξευρα ὅτι αὐτὴ ἡ καλλιτέρευσις ἦτο μία ἀναλαμπὴ τοῦ λύχνου,
ὅπου ὀβύννεται. Ὅταν ἔλεγα εἰς τοὺς περιστοιχοῦντας με, ὅταν
ἔγραφα εἰς σέ, ὅτι αἰσθάνομαι ἐπανελθούσας τὰς δυνάμεις, ἤξευρα
καλὰ ὅτι ἦτο ἀπάτη. Καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν ἦθελα νὰ τὸ εἰπῶ.
Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ ὀμιλήσω εἰς ἕνα ἀν-
θρώπον, νὰ ἐκφρασθῶ, νὰ κλαῶσω τὸν νόνον μου. Ἴσως εἴρω
παρηγορίαν παρὰ τοῦ φίλου· ἂ πόσον εὐεργετικὴ εἶνε ἡ παρηγορία!
Ἄν καὶ ξέρω ὅτι ἡ παρηγορία προέρχεται μόνον ἀπὸ οἶκτον, ἐν
τούτοις ὅμως τὴν δέχομαι εὐχαρίστως. Χωρὶς τὴν ἐλπίδα ὁ ἀνθρώπος
θ' ἀπέθνησκε ζωντανός. Ἄκουσα πολλάκις νὰ λέγουν ὅτι τὴν
ἀνοιξί, ὅταν ὅλα ξαναγεννῶνται, οἱ πάσχοντες ἐκ τοῦ στήθους
ἀφίνουν τὴν ὑστερινὴν πνοὴν των. Ἄχ! Καϊῦ — —» ἐναυθὰ δι-
έκοψαν τοὺς λόγους της σπαρακτικὸι λυγμοὶ — «καὶ πόσον ἐπεθύμουν
νὰ ζήσω ἀκόμα! Ὅτε ἐσχάτως εἰσῆλθον εἰς τὰ φραῖα δώματα, ἄ-
τινα εἶχες ἐτοιμάσῃ δι' ἐμέ, ἡ ἀπερίγραπτος χαρὰ μου μοι ἐνέπνευσε
νέαν ἐλπίδα. Ἡμῶν ἀπέριως εὐτυχὴς καὶ ἐπίστευον ὅτι ἀνέκτηρα
τὰ πάντα. Ἀγαπῶ τὴν ζωὴν, τὸν κόσμον, καὶ πρὸ πάντων —
αὐτὸν ἐδῶ τὸν μικρὸν κόσμον. Ὅσαίς μέλλω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ
Δρόννιγχοφ, τρέμω ἐκ χαρμωσύνου ταραχῆς. Ἐδῶ εἶνε πάντοτε ὁ
νοῦς μου, ἀκόμη καὶ ὅταν εὐρίσκωμαι πολὺ μακρὰν. Ἡ ἀυλὴ, τὸ
δάσος, τὸ πάρκο, τὰ λειβάδια, οἱ κάμποι — ὅλα ἔχουν ἐδῶ φραιότερα
χρώματα πᾶρα κάθε ἄλλο μέρος. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν φραῖαν Ἰτα-
λίαν, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Νεάπολιν συνέκρινα πολλάκις αὐτὰς τὰς
καλλοῦσας, καὶ ὅταν ἐνεθυμούμην τὸ Δρόννιγχοφ, ἔρρεον δάκρυα
πόθου ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Καὶ πρὸς τούτους — ὄχι — καὶ πρὸ
πάντων —»

Ἡ Μερτσέδες διέκοψε τὴν ὀμιλίαν της. Ἐκρύψε τὸ πρόσωπον
μὲ τὰς χεῖρας καὶ διὰ μέσου τῶν δακτύλων ἔρρεον τὰ δάκρυά της.

Ὁ Καϊῦ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς ἀφωνος. Δὲν εὐρίσκε λέξεις.
Ἐπὶ τέλους ἔλυσεν ἐλαφρῶς τὰς χεῖρας της καὶ ἠρώτησε:

«Τί ἔλεγες, Μερτσέδες, καὶ πρὸ πάντων; —»

Σιωπῆς δὲ εἰσέτι τῆς κόρης, ὁ Καϊῦ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον
της καὶ ἔθηκε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν γονάτων της. Ἡ κόρη
ἐθάψευσεν ἐλαφρῶς τὴν κόμην του, πρὸς παρηγορίαν αὐτοῦ, — καὶ πρὸς
παρηγορίαν ἑαυτῆς. Ἄλλ' αἰφνης περιέλαβε τὴν κεφαλὴν του μετα-
ξὺ τῶν χειρῶν της καὶ ἔπιεσεν αὐτὴν πρὸς τὸ στήθος της ἐν τῇ
τρικυμῶδει ὀρμῇ τοῦ αἰσθήματός της.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Π Ι Ν Α Κ Ο Θ Η Κ Η.

1. Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΞ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΙΚΟΛΑΓΕΒΙΤΣ, μετὰ
βιογραφίας (ἐν σελ. 305).

2. ΕΥΑΡΕΣΤΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Adolf Hering
(ἐν σελ. 309).

3. ΕΡΙΣ ΕΝ Τῇ ΑΥΛῇ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΣ. Κατὰ τὴν ἐλαιο-
γραφίαν τοῦ J. Bartenek (ἐν σελ. 313).

4. Ο ΔΟΥΞ ΤΟΥ ΚΛΑΡΑΝΣ (ἐν σελ. 316).

Ὁ θάνατος ἀφῆρπασε κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας
ἡμέρας πολλὰ μέλη ἡγεμονικῶν οἰκῶν ἐν Εὐρώπῃ, πρὸς
νέους καὶ γέροντας ἐπ' ἰσῆς ἀδυσωπήτως φερόμενος.
Ἀλλὰ τὴν βαδύτατην καὶ διαρκεστάτην ἐντύπωσιν ἐνε-
ποίησεν ἀναμφιβόλως ἡ εἰδησις τοῦ ταχέως θανάτου
τοῦ δουκὸς τοῦ Κλάρανς, υἱοῦ τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐ-
αλίας καὶ μέλλοντος διαδόχου τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου.
Ὁ ἐν τῷ ἀνθρῆ τῆς ἡλικίας του ἀποθανὼν δούξ ἦτο οὐ
μόνον ἐν Ἀγγλίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις,
ἐνθα διέτριψε, λιαν ἀγαπητὸς καὶ προσφιλὴς διὰ τὰς
ἀρετὰς καὶ τοὺς ἀγαθοὺς τρόπους του. Εἶχε μόλις συμ-
πληρῶσθαι τὸ 28 ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἔμελλεν ἐντός
ὀλίγων ἑβδομάδων νὰ νυμφευθῇ τὴν περικαλλῆ ἐξ-

αδέλφην του, τὴν πριγκίπισσαν Μαρίαν τοῦ Τεκ. Ὁ
βίος τοῦ νεαροῦ δουκὸς παρήλθεν ἀδορύβως. Τῷ 1879
ἐπέχειρσεν ὁ δούξ μετὰ τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ ἀδελφοῦ
τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου μακρὸν ταξεῖδιον εἰς τὰς Δυ-
τικὰς Ἰνδίας, μετὰ τινα δὲ χρόνον ἑτέραν μακροτέραν
περιήγησιν, περὶ τὴν γῆν. Καὶ αὐδὶς τῷ 1889 μετέβη
εἰς τὰς Ἰνδίας, παρέστη δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις μετὰ τοῦ
πατρὸς αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου. Ἐν τῷ
στρατῷ εἰργάζετο ἀόκνως ἀπῆλαυε δὲ μεγάλης ἐν αὐτῷ
ὑπολήψεως διὰ τὴν ἀκρίβειαν μεθ' ἧς ἐξετέλει τὰς ὑπο-
χρεώσεις του. Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ δουκὸς τοῦ Κλά-
ρανς ἐγένετο ἤδη κληρονόμος τοῦ θρόνου ὁ πρίγκηψ
Γεωργίος, γεννηθεὶς τῇ 3 ἰουνίου 1865.

2. ΤΕΒΦΗΚ ΠΑΣΣΑΣ ΠΡΩΗΝ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΙ-
ΓΥΠΤΟΥ (ἐν σελ. 316).

Ὁσαύτως θλιβεράν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ὁ πρό-
ωρος θάνατος τοῦ Κεδίβου τῆς Αἰγύπτου, περὶ οὗ ὀλίγα
τινὰ ἐγράφησαν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ τῆς Κλειοῦς
ἐν τῇ βραχείᾳ βιογραφίᾳ ἧτις συνῴδωσε τὴν εἰκόνα
τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Ἀμπά πασᾶ.